

Maja B. Jančič *Sinkrono*

Na uri je bilo četrť na šest, ko se je vse začelo. Eno po eno je dajala v usta. Pedantno. Čeznje je pila vodo ... z natančno razločnimi požirki. Če na življenje gledaš iz širše perspektive, se je začelo že prej. V majhnih dozah. S kapljami, ki so silile proti robu, in je to bil vrhunec, kritična točka. Z vsako kapsulo petih miligramov močnega uspavala. Umreti, se odločiti za smrt, je poleti teže. Visoke temperature v zavesti porinejo telesne funkcije v ospredje. Telo šele zares deluje, ker se tega zares zaveš. Tako kot s kajenjem: med inhaliranjem si ne smeš predstavljati, kakšna so videti človeška pljuča. Četrť na šest, vročina je na ulicah naredila higieno. Pasjega lajanja ni bilo. Hladilnik je brnel. Najprej si je postrigla lase. Bil je pač tisti dan, ko je iz dejstev končno spoznala, da je zaigrala še zadnje žetone. Da je zapravila zadnje, kar je bilo večje od nje, od njenega telesa, večje od njene duše. Seštevki njene duše: vseč ji je okus po jagodah, povaljanih v mletem sladkorju, francosko poljubljanje z moškimi, sinkrono. Živahne barve in dur, tudi sinkrono. Četrť na šest, njena najemniška soba je v petem nadstropju stavbe, naseljene z družinami s socialnega dna. Urejena, od pomladi prebeljene stene. Z glasno stensko uro na baterije. Tik, tik, tik, kot bi puščala pipa. Sedela je, s četrto kapsulo na jeziku. Ne gre za nerazumevanje. Razumela je. Preveč je razumela, da gre za nesporazum. Brezpriziven, ker ni ušesa, tudi takega para ne: v eno noter, skozi drugo ven. Ne vem, ali ti to razumeš, občutek, da se ni čutila več zvezana z nikomer in ničimer. Krajem, osebo, odstavkom, vzgibom, civilizacijo. Kdaj prej bi ji ta izoliranost prišla prav, hvaložno bi jo uporabila kot simptom ekscentričnosti med drugimi, med seboj enakimi. Srednješolske učilnice so pravi kraj za to,

puberteta pravi čas. Popolno: status quo, ki mu ni treba specifične garderobe in naučenega obnašanja. Četrtna šest, s peto kapsulo med palcem in kazalcem, poletje po tistem, ko je eden od kometov, z matematično natančnostjo zvest svoji trajektoriji, švisnil nevarno blizu zemljinega površja ... da ne omenjam Preostalega ... torej nikakor ne čas, da bi bila človeško bitje s ponorelo magnetno iglo. Brez igle. Ni več zadostovalo, plain as simple. Ampak. Kocka pač pade, neodvisno od tehnike meta. Metala jo je, z zamahom, nežno. Spreminjala položaje, hitrosti, naklone ... in kocka je padala, prostodušno, na eno in isto ploskev. Ni jasno, zakaj je v tistem trenutku, še vedno s peto kapsulo med palcem in kazalcem, pomislila na Alenko, na njen način govorjenja. Če sediš na vlaku, ki speljuje s postaje, pripravljen, imajo misli prost tek. Nobenega vzroka. Mislila je še: »V tem trenutku na vseh koncih tega sveta režejo popkovine, snap ... snap, snap, hkrati se prereže na stotine popkovin,« in dosledno, s požirkom vode popila peto kapsulo. Četrtna šest, še vedno. Na steni, nad predalnikom s plastičnimi vrtnicami v vazi, je bilo ogledalo, skromno. Ob robu zrcaljene slike je opazila neznan detajl, kos materiala, volumen tkanine, ki bi bil lahko ... Samo rokav moškega suknjiča bi bil lahko. Med palec in kazalec je vzela šesto kapsulo in se nagnila v desno, da bi ujela več podobe. Bil je res suknjič, iz lahkega materiala, in v suknjiču gospod, ki se je z eno roko v boku, z drugo v višini želodca zvijal od nemega smeha. Dostojanstvena negovana brada z brki, eleganten poletni klobuk, telovnik, hlače, disciplinirano zlikane na črto, vse se je treslo od silovitega smejalnega krča. Tako, nagnjena z vsem telesom v desno, s šesto kapsulo med palcem in kazalcem, ga je opazovala, prepričana, da se ji blede. Ko se je njegovo nemo hahljanje končno razsulo v piskajoč in kolcajoč zvok, je odložila kapsulo. »O, pizda, privid. V barvah in real time.« Očem je približala stekleničko s kapsulami. »Tu nič ne piše o kontraindikacijah, da bi to bili prividi.« Ponovno se je nagnila v desno, da bi preverila, ali je podoba še tam, v gibanju. Starček je zvit v dve gubi umiral od smeha, potem je globoko zajel sapo, si s hrbtom dlani izpod oči odbrisal vodo, ki je

silila iz koticov vek in rekel: »Kontraindikacija ... oh, se ti zahvaljujem, raje sem kontraindikacija kot privid, resnično, da ...« Morda je hotel še kaj dodati, pa ga je spet neusmiljeno zvilo. Gledala ga je, tako, nagnjena v desno, ne da bi trenila z vekami. Potem se je zravnila, vzela tisto šesto kapsulo in jo pogoltnila na enako zbran način. Ovoj kapsule se ji je rahlo prilepil na nebo v ustih in mislila si je: »Mark Twain stoji v kotu moje sobe in se reži kot pečen maček.« Spet je poiskala pravi kot gledanja in starček je vztrajal, ne samo to: v visoki fazi se je v krohotu tolkel po kolenih. »Pa čemu se smejiš,« je rekla. Starček je ponovil kretnjo: brisal si je solze, ki so se v gubicah nabirale v potočke, in mukoma premagoval krčenje mišic. »Oh ... tebi verjetno, tebi, da, žalibog se smejim tebi,« je rekel, se kratko zresnil, da bi se pogladil po brkih: »Svoje najgloblje opravičilo ti dolgujem. Ne morem si kaj, da se ti ne bi smejal.« Morda je hotel še kaj dodati, pa ga je spet zdelal piskajoč krohot. In ni naredila samomora. Bilo je četrta na šest, poletno sonce je bilo skozi okna oranžkasto, šla je do telefona in zavrtela devet devet. Odpeljali so jo na spiranje želodca. Dovolila si je, da je njena želja po koncu ostala skrivnost. Za sosedo, ki je pomolila glavo z viklerji skozi špranjo v vratih, je veljalo, da se je zastrupila. S sladoledom.